

ONGEREMDE KINDERPRAAT

(Ann Van der Flaas, mama van Eli 14 jaar, Micha 12 jaar, Abel 10 jaar, Juda 7 jaar en pleegmama van Rafaël 7 jaar)

De zomer is in aantocht.

Dat is ook meteen het moment waaraan ik denk: 'We zullen eens iets aan die conditie doen'. Mijn voornemen om af en toe 's avonds wat te gaan joggen wordt enthousiast onthaald door Abel: "Ik mag toch mee, hé mama? Ik zal voor jou wel wat trager lopen!"

Ik steek nog snel de twee jongsten in bed (en het logéetje). Tijdens het tandenpoetsen werp ik snel een blik door het badkamerraam. Abel staat boven op onze fietsenstalling en is volop al zijn free-run-moves aan het oefenen.

We beginnen met joggen. Als we aan onze achterdeur vertrekken

zijn we letterlijk binnen de 100 meter al in een groot natuurdomein met enkel bossen, heides, vijvers, weides, ... ideaal dus! We duiken dus meteen de natuur in. Nog geen halve kilometer verder draait Abel zich enthousiast om en loopt verder op een bospad, achterstevoren. Toch houdt hij vlot mijn tempo bij: "Hé, mama, zo oefen je andere spieren, ik voel het. Zullen we verder zo lopen?"

Na enige veiligheidsoverwegingen kiezen we een recht stuk ruiterspad om samen achterstevoren te joggen. Behalve dat je hele lijf schreeuwt omdat het tegen-natuurlijk is, heb je ook meteen een ander zicht op de afgelegde weg. En blijkt de nog af te leggen weg ineens een pak spannender. We draaien ons weer om. En terwijl Abel elke dennenappel

vlot naar de kant mikt met zijn ene voet en uitgebloeide paardenbloemen uitzaait met zijn andere voet, hebben we een babbeltje (zeg nog eens dat mannen niet kunnen multitasken). "Mama, later ga ik brandweerman worden. Ik kijk er al naar uit om deuren in te beuken." "Hmm hmm, dus je wil brandweerman worden omdat je deuren wil inbeuken?" "Nee, mama, ook blussen, soms met water, soms met schuim. Je mag niet alles blussen met water; soms is het dan zelfs gevaarlijk. Als er branden zijn wil ik ze doven... maar natuurlijk niet het vuur dat in de hartjes van mensen is voor Jezus. Zou dat eigenlijk te blussen zijn met schuim of water? Of nee, dat moet eigenlijk net nog harder branden..."

Het natuurgebied waar we door-

lopen is ook gevuld met allerlei parcours en speeltuigen voor kinderen. Terwijl Abel gezwind over elk obstakel klimt dat op onze weg komt, tegen hetzelfde tempo als dat ik er voorbij jog, gaat het gesprek verder. "Of ja, ik kan ook nog andere dingen worden natuurlijk: kippenboer. Hoewel, dat kan ik misschien als hobby nemen, maar dan heb ik misschien te weinig tijd. Anderzijds heb ik dan hopelijk ook een vrouw..." "Aha, dus je vrouw moet er dan zijn om voor jouw kippen te zorgen?" "Maar nee, we doen dat samen... of misschien toch maar geen kippenboer?" Dan gebeurt er iets wat ik niet zag aankomen. Soms staan die speeltuigen ook langs de weg en niet op de weg. We komen in de buurt van een zwier-slingerconstructie. En iedereen die Abel kent weet dat we nu ongetwijfeld even zullen moeten pauzeren om

zijn aap energie kwijt te geraken. Ik begin alvast te vertragen... "Hé, mama, wat doe je nu? We moeten door, hé?" "Ik dacht dat je hier wel even wou spelen?" "Ah nee, mama, we zijn hier nu om te joggen, niet om te spelen. Als ik met iets bezig ben, dan is dat waar ik mee bezig ben." Ongelooflijk, Abel laat zich niet afleiden van het doel en loopt zonder blikken of blozen voorbij het walhalla voor freerunners! Zeg nu nog eens dat ADHD-ers impulsief zijn en snel afgeleid...

Onze tocht komt nog langs vijvers, waar we wél even stoppen om te genieten van de prachtige natuur bij valavond. Met een kikkerkoor op de achtergrond en een tevreden zucht naast mij. "Mama, het is hier toch mooi hé. Mag ik niet alleen komen lopen? Dan kan ik elke dag gaan lopen."

We komen weer aan de rand van het bos als we 4 kilometers op de teller hebben. Abel steekt zijn wijsvinger naar mij op en zegt "Knopje?". Ik heb geen flauw idee wat hij bedoelt en ik druk op zijn wijsvinger. Hij schiet als een pijl uit een boog vooruit en binnen no-time is hij een kleine stip ergens ver. Één ding over ADHD'ers werd niet ontkracht, de energie die zo iemand heeft lijkt onuitputtelijk!

We komen uiteindelijk samen thuis. Hij was toch zo lief om het laatste stuk op zijn trage mama te wachten...

Onze levensweg lijkt toch zo op dit avondjoggetje. Sommige stukken lopen we beter achterwaarts. Terugkijkend op wat afgelegd is en misschien soms maar goed dat we niet altijd weten wat er voor ons ligt. Sommige obstakels die onverplaatsbaar op onze weg komen, nemen we beter met een lach en een stevig tempo. En zien we het leuke ervan in. Andere schoppen we beter aan de kant en maken we het pad vrij voor degene die na ons komen. Sommige stukken leggen we alleen af, andere stukken lopen we met gezelschap.

Sommige momenten zijn om stil te staan en te genieten van waar we eigenlijk staan. En hoe gezegend we zijn met wat er rondom ons is. Op andere stukken laten we ons niet afleiden door de verleidingen die langs ons pad komen en blijven we gefocust op waar we mee bezig zijn... **màar het mooie is, als het vuur van Jezus in jouw hartje brandt, is het eindpunt voor ons allemaal hetzelfde.**
Tot daar!

"Onze levensweg lijkt toch zo op dit avondjoggetje. Sommige stukken lopen we beter achterwaarts, terugkijkend op wat afgelegd is en misschien soms maar goed dat we niet altijd weten wat er voor ons ligt."